

O GROVE: Os contos do tarno (III)

Por: O A.

Seguimos a recoller contos do tarno de tradición oral recollendo neste caso unha historia real. Dende aquí quixeramos facer un chamamento para que, se sabedes algunha máis, no las fagades chegar para que este tesouro cultural non se perda.

Todos temos oído contar algunha vez algunha historia do tarno. O que mais e o que menos coñeceu algunha das súas falcatuadas. Pero, sempre que as oímos, fálannos de tarnos, por así dicilo, "bos". Eses que agachan as cousas, rompen vaixelas, revolven todo o que estaba ordenado... Pero hai outros, dos que apenas se fala, que son capaces de amargar a vida das persoas. Iso é o que imos comprobar con esta historia de hoxe.

- "A ver meu filliño. Xa me comentou a miña neta o teu e heiche dar eu un remedio....."

Quen así falaba era a señora Ascensión, unha muller *desas*, que sabía de *certas cousas* e a que moita xente acudía para solucionar todo tipo de problemas: que si mal de ollo, que si mal de aire, que si un neno entangarañado, que se o meu home ten un algo que ninguén lle da con el, que se a ...

A siña Ascensión era a avoa de Margarita, unha moza moi guapiña que estaba encamada por unha pulmonía. Eu andaba a facerlle as beiras naquel tempo á Margarita e ía visitala con frecuencia pois estaba moi a gusto na súa compañía. Pasábame as tardes falando con ela e, como non, contáballe todo o que me pasaba ao igual que ela a min. Foi así como ela soubo do meu problema co tarno e como ela llo comentou á súa avoa.

Eu levaba tempo con aquel problema. Ao primeiro non lle fixen caso pensando que fora un pesadelo meu, pero ao repetirse varias veces comprobei que non era tal.

O caso é que pola noite, cando estaba na cama adormecendo chegaba o tarno (que eu cheguei a pensar que era o demo) a posuírme. Apertábame o peito afogándome. Eu pelexaba con todas as miñas forzas pero era inútil; e el seguía ata que se cansaba e marchaba. Eu vía que nunha destas quedaría de vez sen respiración pois tal era a forza

coa que me apreixaba.

....Verás- seguiu a siña Ascensión- *Aínda que eu de tarnos sei máis ben pouco e o que coñezo é dos outros, dos que se adican a argallar, non destes outros. Pero supoño que o que serve para uns ha valer para os demais. Cando chegues á noite á casa tes que poñer nunha cunca trece fabas. Ao tarno encántalle contar nelas e ha parar para facelo; pero como só sabe contar ata doce, cando vexa que non pode seguir tolea e marcha para sempre.*

Apliquei o remedio pero... non funcionou. O tarno seguía visitándome de tempo en tempo e a repetir a operación. Era algo que xa non podía aturar e que estaba a volverme tolo.

Durante anos, con máis ou menos frecuencia seguíu padecendo aquel pesadelo. Fun a menciñeiros e meigas pero o único remedio que chegaron a darme era o mesmo de siña Ascensión e sen resultado ningún. Algún chegou a darme remedios contra o demo pois dicía que tiña que ser o demo pero todo foi inútil.

A miña relación con aquela moza tan feitiña seguiu durante un tempo. Na miña casa, insistían en que a deixase pois *"ti es un mozo con todas as posibilidades do mundo e ela é unha muller enferma.."* *"vas ter que coidar dela toda a túa vida"* *"non ves que isto non pode durar"*... Todo isto se repetía continuamente na familia e tamén cos amigos e así un día e outro, e outro...ata que aquilo, quizás por covardía miña, quizás por comodidade, foi esmorecendo e apagándose pouco a pouco. As visitas foron cada vez máis escasas ata que a relación morreu de vez.

Tempo máis tarde botei outra moza coa que casei. Pensei que o asunto remataría aí, ben por cambiar a miña situación ou ben porque mudara de casa. Pero...

...Estaba errado. Aquelas visitas do tarno non cesaron. Era un martirio o que eu estaba a padecer e con trazas de nunca acabar. Aquel pesadelo non paraba e a miña desesperación era tal que tremía só con pensar no intre de chegar á casa. Nunha das ocasións nas que o sentín

e non vin nada. Boteille a culpa ao vento e a choiva e entrei sen reparar en mais. Xa todos estaban durmindo. Tiña a cea alí preparada e mentres ceaba pareceume sentir algo revolvendo pola casa. Fun mirar e non vin nada. Pensei outra vez que o vento sacudiría algunha contra ou algo fóra da casa e non fixen máis caso. Rematei de cear e fun para a cama. Deiteime amodo para non espertar á muller. Adormecín pero ao momento espertei sentíndome apreixado e afogando. O tarno volvera!! Coma sempre pelexei canto puiden sen conseguir nada. Solo cansar e sentir que o aire me faltaba cada vez máis. Ao fin marchou.

Comenteino con varios amigos e algúns riron pensando que fora un mal pesadelo. Sen embargo un deles, Antón, cando xa marchabamos cada un para a súa casa, colleume a un lado e díxome:

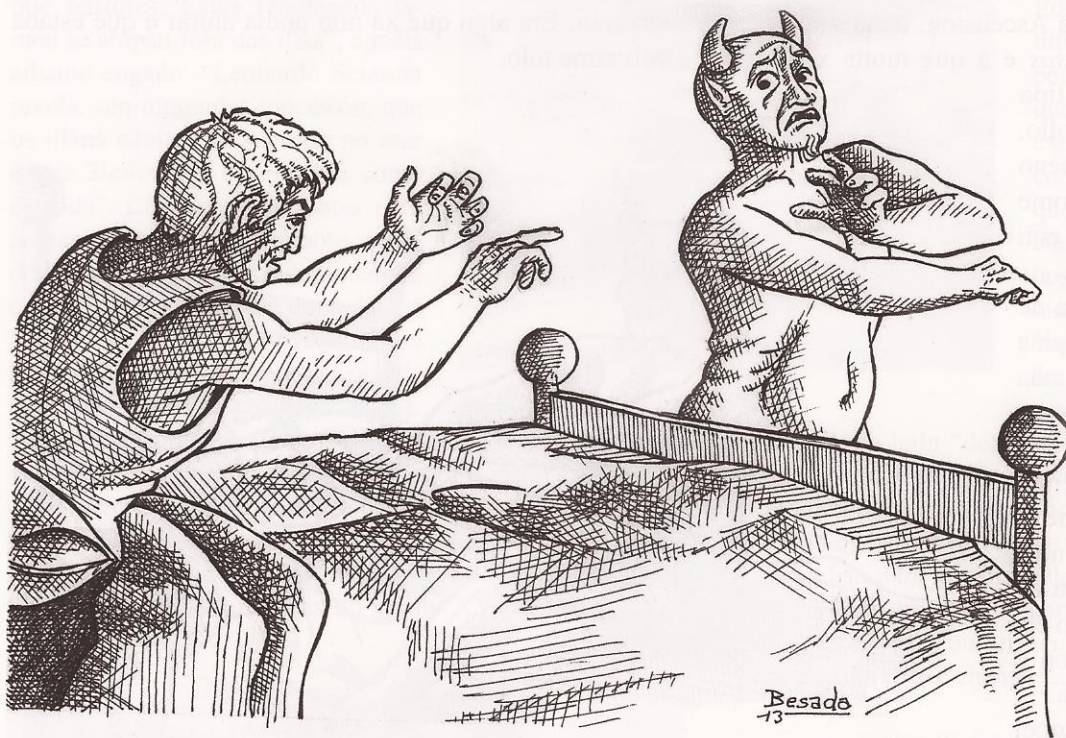
- *Xa sei que vas pensar que me burlo de ti pero vouche falar moi en serio. Coñecín outro caso coma o teu e a única solución que funcionou é a que che vou a dar. Cando o tarno che veña agárrao con todas as túas forzas e dille estas palabras que che vou a dicir...*

Marchei tomándoo por un tolo e pensando que estaba a rirse de min. O tarno non me molestou nun tempo. Pero un bo día no que estaba a durmir tranquilamente á carón da muller, sentín que alguén me agarraba. Empecei a bracear para safarme pero non fun quen. Entón foi cando recordei o que Antón me dixera.

Así foi que....botei os brazos e agarreime a el con todas as miñas forzas ao tempo que berraba:
- *Agora son eu o que che vai a dar polo cú !!!*

Escoitouse un alarido que parecía saír do mesmísimo inferno, safou de min e botou a correr berrando coma un tolo ata desaparecer. A muller espertou moi alarmada e calmeina dicíndolle que fora un pesadelo pero que xa pasara todo.

Dende aquela nunca mais volveu a molestarme.

erguinme antes de que el me collera e cunha lanterna, para non espertar á muller, púxenme a buscalo por todo o cuarto. Nestas estaba, mirando debaixo da cama cando...."Pero home, a que andas?". A muller espertara. Acendín a luz pero nada, xa marchara o moi.....

Nunha noite desas de forte invernía na que eu volvía á casa, ao chegar pareceume sentir algo na porta. Mirei

Aínda que vos pareza un conto, isto é unha historia real e aquí está escrita tal e como nola contou o protagonista. Eu limiteime tan só a poñela no papel. Os nomes, claro está, son supostos, pero todo o demais foi certo.